RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 101.463 van 4 december 2001
in de zaak A. 85.742/VII-19.068

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 27 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 1999;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 13 november 1998 en verklaart zich vluchteling op 26 november 1998.

1.2. Op 9 maart 1999 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 juli 1999 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 16 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
>
> Betrokkene, die de Armeense nationaliteit bezit, is samen met zijn vrouw A. M. uit Armenië gevlucht, omdat ze er problemen zouden hebben gekend omwille van de half-Azerische afkomst van betrokkenes vrouw. Betrokkene die een benzinestation zou hebben uitgebaat, zou sinds 1987 zijn lastiggevallen door vier of vijf politieagenten in burger. Betrokkene zou hen ooit hebben gezien in het politiegebouw. Ze zouden steeds hebben getankt zonder te betalen en betrokkene en zijn gezin hebben bedreigd. Midden november 1998 zouden deze mannen weer zijn komen tanken. Hierop zou een ruzie zijn ontstaan met betrokkene die zou zijn beledigd. Betrokkenes vrouw zou hebben willen tussenkomen maar zou zijn neergeduwd en door haar val zou een ader in haar hoofd zijn beschadigd. Later in november 1998 zouden de mannen weer naar betrokkenes benzinestation zijn gekomen. Betrokkene zou preventief zijn hond hebben laten loslopen. Terwijl betrokkene met drie van de mannen zou hebben gediscussieerd, zouden de andere twee mannen betrokkenes blaffende hond hebben neergeschoten. Betrokkene zou klacht bij de politie hebben neergelegd, waarbij een verslag zou zijn opgemaakt. De politie zou echter niets hebben ondernomen. Een van de jonge mannen zou betrokkene ooit in het geheim hebben toevertrouwd dat één van de oorzaken van betrokkenes problemen de Azeri-origine van zijn vrouw was. Op 10 november 1998 heeft betrokkene met zijn vrouw Armenië verlaten. Op 13 november is hij België binnengekomen en heeft er op 26 november 1998 asiel aangevraagd.
>
> De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw, afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkene behoorden de mannen die hen lastigvielen tot de politie, omdat hij ze ooit eens had herkend in het politiegebouw. Volgens betrokkenes vrouw echter waren de mannen steeds gemaskerd en vermoedde ze enkel dat ze voor de overheid werkten, omdat hun klachten tegen hen steeds zonder resultaat bleven.

Volgens betrokkene is zijn vrouw nadat ze aan het hoofd werd verwond niet onmiddellijk naar het hospitaal gegaan. Zijn echtgenote stelt echter het bewustzijn te zijn verloren, naar het hospitaal te zijn gebracht en de volgende dag naar huis te zijn teruggekeerd. Als ze al later werd gehospitaliseerd (betrokkene is hier niet zeker van), heeft ze volgens betrokkene niet overnacht in het hospitaal.

Volgens betrokkene werd zijn hond gedood toen hij aan het discussiëren was met de agenten in burger. Volgens betrokkenes vrouw werd de hond gedood toen zij en haar man beschoten werden en zich in het bureel verschansten. Volgens betrokkene legde hij hierna klacht neer bij de politie, die wel een verslag opmaakte doch niets ondernam. Volgens betrokkenes vrouw echter gingen ze naar aanleiding van dit voorval niet naar de politie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het beroep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover ter zitting geïnterpelleerd, afstand doet van deze exceptie.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"I/ DAT DE BESTREDEN BESLISSING NOCH INHOUDELIJK NOG FORMEEL GEMOTIVEERD IS.

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt :

'De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw, afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkene behoorden de mannen die hen lastigvielen tot de politie, omdat hij ze ooit eens had herkend in het politiegebouw.

Volgens betrokkenes vrouw echter waren de mannen steeds gemaskerd en vermoedde ze enkel dat ze voor de overheid werkten, omdat hun klachten tegen hen steeds zonder resultaat bleven.

Volgens betrokkene is zijn vrouw nadat ze aan het hoofd werd verwond niet onmiddellijk naar het hospitaal gegaan. Zijn echtgenote stelt echter het bewustzijn te zijn verloren, naar het hospitaal te zijn gebracht en de volgende dag naar huis te zijn teruggekeerd. Als ze al later werd gehospitaliseerd (betrokkene is hier niet zeker van), heeft ze volgens betrokkene niet overnacht in het hospitaal.

Volgens betrokkene werd zijn hond gedood toen hij aan het discussiëren was met de agenten in burger. Volgens betrokkenes vrouw werd de hond gedood toen zij en haar man beschoten werden en zich in het bureel verschansten. Volgens betrokkene

legde hij hierna klacht neer bij de politie, die wel een verslag opmaakte doch niets ondernam. Volgens betrokkenes vrouw echter gingen ze naar aanleiding van dit voorval niet naar de politie.'

a) Dat artikel 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel, ttz. dossier per dossier dient behandeld te worden.

Dat een vergelijking tussen verklaringen van de verklaringen met deze van de echtgenoot niet strookt met de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet, en daaruit kennelijk niet kan besloten worden dat er sprake is van een deugdelijke motivering.

Dat uit voormeld artikel en de vreemdelingenwet ook volgt dat elk verzoek individueel dient behandeld te worden, zodat het niet behoort te vergelijken met andermans verklaringen, afgelegd hetzij voor de dienst vreemdelingenzaken, hetzij voor het Commissariaat-Generaal.

Dat het aldus niet behoort door middel van vergelijking tussen verklaringen een beslissing te motiveren, daar waar een dergelijke wettelijke beroepsmogelijkheid voorzien is en daar waar de dossiers individueel dienen behandeld te worden.

b) Dat om aan de Wet van 29.7.91 en art. 62 van de Wet van 15.12.80 te voldoen, volstaat het voor de Commissaris-Generaal in casu niet te stellen dat het verhaal van verzoekers "hoogst onwaarschijnlijk is" of "bedrieglijk".De Commissaris-Generaal moet aangeven waarom precies hij die stelling weerhoudt (Raad van State, 15.12.94 nr 50.738, 3e Kamer, K.L /Belgische Staat, C.G.V.S):

Dat de Commissaris-Generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat welke onderworpen is aan de controle van de Raad van State onderworpen (Raad van State 1.2.95 nr. 51.466, 11e Kamer G.N Belgische Staat, C.G.V.S);

Dat het volstaat te stellen dat de verklaring geloofwaardig is zonder individueel en in concreto te bewijzen waarom juist de verklaring van de verzoekende partij, niet geloofwaardig is op zichzelve hetgeen volstaat om als vluchteling erkend te worden. Dat het aldus zou volstaan dat één van de verklaringen op zichzelf gezien geloofwaardig zou zijn teneinde het verzoek van de betrokken verzoekende partij ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dat elk dossier individueel dient onderzocht te worden, hetgeen wil zeggen dat het behoort te onderzoeken of de verklaringen van één verzoekende partij voldoende coherent zijn om diens verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dat nergens wordt gemotiveerd waarom één van de verklaringen van de verzoekende partijen niet afdoende ter zake zou zijn.

c) Dat er in de bestreden beslissing sprake is van een verwonding aan het hoofd n.1. een ader en de bewusteloosheid van de vrouw.

Dat het gelet op deze elementen behoorde na te gaan of de gerelateerde verschillen in de verklaringen tussen de echtelieden niet te verklaren zijn door de verwonding van Mevrouw aan het hoofd n.l. een ader en de toestand van bewusteloosheid.

Dat het bij verwondingen aan het hoofd gecombineerd met bewusteloosheid al te evendent is dat er geheugenproblemen kunnen voorkomen; dat deze geheugen-problemen inhouden dat de memorie van wat er zich afspeelde voor het bewustzijnsverlies en erna uiterst onnauwkeurig kan zijn; dat er als het ware puzzelstukken kunnen ontbreken in het geheugen van Mevrouw.

Dat de man lopende het intervieuw stelt bepaalde zaken niet meer te kunnen herinneren.

Dat voormelde elementen nog versterkt worden door de leeftijd van betrokkenen en het feit dat zij beiden geen hoog intelectueel peil halen.

Dat voor Mijnheer ook de gezondheidstoestand lopende het verhoor niet van die aard zal zijn geweest zeer nauwkeurige verklaringen af te leggen, gelet op het feit dat deze al aan ernstige hartkwalen leed.

Dat het in de bestreden beslissing behoorde minstens te motiveren waarom met voormelde elementen geen rekenening werd gehouden; dat er zelfs niet gemotiveerd werd waarom voormelde afwegingen niet werden gedaan, daar waar het behoorde voormelde afwegingen te doen en behoorlijk in de motivering weer te geven.

d) Dat de zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn.

Dat het aldus in concreto volstaat al de opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar.

Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken.

Dat het aldus niet behoort gemakkelijk te verklaren zogenaamde tegenstrijdigheid, welke aan de hand van het dossier vermochten verklaard te worden, een dusdanige tegenstrijdigheid te zien dat zij ernstig het relaas van verzoekster zou aantasten.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingen-definitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht. Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat zo per impossibele verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Dat een dergelijke vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

Dat men lopende het verhoor niet gezocht heeft dergelijke zogenaamde tegenstrijdigheden op te lossen, doch blijkbaar volstaan heeft vast te stellen dat er dergelijke tegenstrijdigheden bestaan, daar waar het behoorde eerst te trachten de zogenaamde tegenstrijdigheden op te lossen, te meer daar sommige elementen in de zaak doen vermoeden dat er zich een vertaalprobleem gesteld heeft.

Dat een en ander behoort tot de basisregelen van de vreemdelingprocedure. Dat zo men zelfs maar enige twijfel heeft of kan hebben nopens de vertaling, de rechten van verdediging of een analoog beginsel van behoorlijk bestuur per se geschonden zijn.

Dat de beslissing ondeugdelijk gemotiveerd is daar waar deze ten onrechte meent dat de door (de) verzoekende partij gereleveerde feiten afzonderlijk genomen niet van die aard zijn dat zij tot staving van een gegronde asielaanvraag kunnen worden ingeroepen.

e) Dat de gerelateerde tegenstrijdigheden eigenlijk geen tegenstrijdigheden zijn en er aldus bij de beoordeling van de elementen van de zaak niet zorgvuldig te werk werd gegaan.

Dat wat betreft de herkenning van de politie-agenten de vrouw uit het niet behandelen van klachten af te leiden dat het over personen die inderdaad voor de overheid werkten, terwijl de man deze blijkbaar meende te kunnen herkennen daar hij voormelde mannen reeds gezien had in het politiekantoor, ttz. zijn herkenning is gebaseerd op een zelfde silhouet (wat herkenning verklaart ook al gaat het om gemaskerde mannen).

Dat er geen enkele contradictie bestaat nu deze twee herkenningen los van elkaar kunnen bestaan.

Dat er geen contracdictie bestaat wat betreft het onmiddelijk naar het hospitaal gebracht worden van de vrouw.

Dat het enige wat gerelateerd is, en niet tegengesproken is door enige partij is dat de vrouw redelijk vlug naar het hospitaal gebracht is.

Dat de man zelf duidelijk gesteld heeft dat hij één en ander niet duidelijk herinnerde.

Dat de vrouw stelt bewusteloos te zijn geweest.

Dat het ter zaken aldus niet behoort enige tegenstrijdigheid te relateren.

Dat wat betreft de hond het vast staat dat deze gedood werd lopende de gebeurtenissen. Dat niets belet dat de bij de discutie die zich ontspon, verzoekende partijen zich verschanst hebben en er wapengeweld gebruikt werd.

Dat wat betreft het naar de politie gaan na de feiten er dient benadrukt te worden dat er luidens het gerelateerde door de bestreden beslissing geen contradictie is.

Dat zo mijnheer naar de politie gaat, het niet zo is dat mevouw gaat en het zo ook waar is dat ze (in de betekenis van alletwee) niet gingen naar de politie, daar waar het zeer plausibel is dat mevrouw gelet op haar toestand eigenlijk niet weet of er naar de politie gegaan is.

Dat dergelijke zogenaamde contradicties bovendien heel gemakkelijk in de hand kan zijn gewerkt door een vertaal probleem waardoor er verwarring kan onstaan zijn

n.l. de vraag of "ze klacht hebben neergelegd" wordt verward met de vraag of "hij klacht heeft neergelegd" of met de vraag of er "klacht is neergelegd" vragen waarvan het antwoord niet noodzakelijk hetzelfde is, hetgeen blijkbaar ten onrechte wordt aangenomen door de Commissaris-Generaal.

e) Dat de zogenaamde tegenstrijdigheden makkelijk te verklaren zijn en dat zelfs "tegenstrijdigheden" of anders gezegd "onjuiste verklaringen niet leiden tot ongegrondheid (X, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Dat hierboven aldus zelfs aangetoond werd dat de "tegenstrijdigheden" te verklaren zijn en eigenlijk geen onjuiste verklaringen zijn.";

3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij of zijn echtgenote ten gevolge van geheugenstoornissen of van hun leeftijd moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of zich over het aangehaalde verloop der feiten zouden kunnen vergissen of hierover twijfelden, dat er wel degelijk een tegenstrijdigheid is wanneer verzoeker steevast voorhoudt moeilijkheden te hebben gekend met politieagenten omdat hij de personen eerder als dusdanig op het politiebureau had herkend, terwijl zijn echtgenote steeds spreekt van gemaskerde personen waarvan zij vermoedt dat het politieagenten zijn, dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote geenszins blijkt dat verzoekers echtgenote vlug naar het hospitaal zou zijn gebracht, dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn echtgenote niet in het hospitaal overnachtte, terwijl zijn echtgenote het tegendeel beweert; dat, met betrekking tot de omstandigheden waarin hun hond werd doodgeschoten, verzoeker verklaarde dat dit gebeurde terwijl hij discussieerde met twee politieagenten en dat er slechts één schot werd gelost, met name naar de hond, dat zijn echtgenote daarentegen geen gewag maakte van een discussie, en beweerde dat zij en verzoeker zich verscholen in het bureel terwijl zij beschoten werden;

3.3.1. Overwegende dat een asielaanvraag op grond van artikel 52, § 1, 2**/** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) onontvankelijk kan worden verklaard omdat ze bedrieglijk is; dat deze bedrieglijkheid onder meer kan worden vastgesteld aan de hand van tegenstrijdigheden in verzoekers relaas, of aan de hand van tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en, zoals in casu, de verklaringen van een naaste verwant die zich voor zijn asielrelaas beroept op dezelfde gebeurtenissen; dat een onderzoek naar de deugdelijkheid en de pertinentie van de tegenstrijdigheden waarop de beslissing gestoeld is noodzakelijkerwijs verband houdt met de materiële motivering van de bestreden beslissing;

3.3.2. Overwegende dat, met betrekking tot het mogelijk geheugenverlies van verzoekers echtgenote, dient te worden opgemerkt dat verzoeker noch zijn echtgenote, geen enkel voorbehoud hebben gemaakt met betrekking tot haar versie van de gebeurtenissen; dat zijzelf noch verzoeker ooit verklaard hebben dat de opgelopen hoofdletsels geheugenstoornissen tot gevolg hebben gehad; dat verzoekers echtgenote integendeel tijdens

haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs een voorbehoud heeft geformuleerd met betrekking tot de verklaringen van verzoeker omwille van diens leeftijd; dat hieruit blijkt dat verzoekers echtgenote haar versie van de feiten heeft willen benadrukken als zijnde de meest accurate; dat verzoekers eigen verklaringen bovendien dermate gedetailleerd zijn dat deze geen enkele aanwijzing bevatten voor eventuele geheugenproblemen; dat de commissaris-generaal derhalve in alle redelijkheid beide verklaringen met elkaar kon vergelijken;

3.3.3. Overwegende dat de bedrieglijkheid werd vastgesteld op grond van vier motieven; dat, wat betreft de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaring als zou hij de mannen hebben herkend en de verklaring van zijn echtgenote dat het om gemaskerde mannen ging, uit de schriftelijke neerslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker nergens melding maakte van het feit dat de mannen gemaskerd waren, en dat hij zelfs stelde dat hij hen later eenvoudig kon herkennen (nota's CGVS inzake XXX , p. 3-5), terwijl zijn echtgenote (nota's CGVS inzake M. A., p. 2-3) vertelde dat het om gemaskerde mannen ging die zij niet kon herkennen; dat de commissaris-generaal hier in alle redelijkheid een tegenstrijdigheid uit kon afleiden; dat wat de hospitalisatie van verzoekers vrouw betreft, verzoeker voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij "(...) niet naar het hospitaal (is) gegaan, misschien wel later, weet niet, maar niet overnacht. KV's vrouw is in België naar hospitaal gegaan, niet in Armenië"(nota's CGVS, p. 3), terwijl de vrouw verklaarde dat ze "werd geslagen en viel op haar hoofd en verloor het bewustzijn. KV werd naar het ziekenhuis gebracht, weet niet meer door wie. 's Anderendaags kon ze naar huis" (nota's CGVS, p. 2); dat het ook hier gaat om eenduidige tegenstrijdige verklaringen, die zonder voorbehoud werden geformuleerd; dat wat de hond betreft, met verzoeker kan worden vastgesteld dat deze lopende de gebeurtenissen werd gedood, maar dat deze gebeurtenissen fundamenteel verschillend worden weergegeven wanneer, enerzijds, wordt gesteld dat de hond werd gedood toen hij tijdens de discussie begon te blaffen, en anderzijds, dat hij werd gedood toen verzoeker en zijn echtgenote werden beschoten wanneer zij zich in het bureel verschansten; dat met betrekking tot de aangifte bij de politie, verzoekers echtgenote uitdrukkelijk stelde dat ze geen aangifte meer hebben gedaan bij de politie (nota's CGVS, p. 3); dat ook deze verklaring dermate uitdrukkelijk en zonder voorbehoud is geformuleerd dat zij in alle redelijkheid als tegenstrijdig kon aangemerkt worden; dat gelet op het aantal en de aard van de tegenstrijdigheden het niet volstaat deze tegenstrijdigheden af te doen als "in de hand gewerkt door vertaalfouten"; dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen deugdelijk en afdoende zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"2/ DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 63 EN ART. 63/3 VAN VREEMDELINGENWET SCHENDT

Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt:

"De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw, afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkene behoorden de mannen die hen lastigvielen tot de politie, omdat hij ze ooit eens had herkend in het politiegebouw.

Volgens betrokkenes vrouw echter waren de mannen steeds gemaskerd en vermoedde ze enkel dat ze voor de overheid werkten, omdat hun klachten tegen hen steeds zonder resultaat bleven.

Volgens betrokkene is zijn vrouw nadat ze aan het hoofd werd verwond niet onmiddellijk naar het hospitaal gegaan. Zijn echtgenote stelt echter het bewustzijn te zijn verloren, naar het hospitaal te zijn gebracht en de volgende dag naar huis te zijn teruggekeerd. Als ze al later werd gehospitaliseerd (betrokkene is hier niet zeker van), heeft ze volgens betrokkene niet overnacht in het hospitaal.

Volgens betrokkene werd zijn hond gedood toen hij aan het discussiëren was met de agenten in burger. Volgens betrokkenes vrouw werd de hond gedood toen zij en haar man beschoten werden en zich in het bureel verschansten. Volgens betrokkene legde hij hierna klacht neer bij de politie, die wel een verslag opmaakte doch niets ondernam. Volgens betrokkenes vrouw echter gingen ze naar aanleiding van dit voorval niet naar de politie."

Dat de bestreden beslissing verzoekende partij's vordering afwijst op de overwegingen dat er tegenstrijdigheden zouden zijn opgedoken in de verklaringen op het Commissariaat-Generaal tussen beide echtelieden.

Dat alzo de verklaringen afgelegd vergeleken worden met deze in andermans dossier op Commissariaat-Generaal, hetgeen niet kan.

Dat artikel 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd), zoals gewijzigd door art. 27 van de wet van 6 mei 1993, B.S., 21 mei 1993 voorziet in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en indivdueel ttz. elk persoon afzonderlijk dient behandeld te worden.";

4.2. Overwegende, zoals reeds werd gesteld onder (3.3.1.), dat een asielaanvraag op grond van artikel 52, § 1, 2/, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard omdat ze bedrieglijk is; dat deze bedrieglijkheid onder meer kan worden vastgesteld aan de hand van tegenstrijdigheden in verzoekers relaas, of aan de hand van tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en, zoals in casu, de verklaringen van een naaste verwant die zich voor zijn asielrelaas beroept op dezelfde gebeurtenissen; dat artikel 63, noch artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet zich verzet tegen zulk een vergelijking van verwante dossiers; dat het tweede middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"3/ DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 52 VAN DE VREEMDELINGENWET VAN 15.12.1980, ART. 63/2 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ART. 1 A 2) VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN SCHENDT

Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt :

"De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw, afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkene behoorden de mannen die hen lastigvielen tot de politie, omdat hij ze ooit eens had herkend in het politiegebouw.

Volgens betrokkenes vrouw echter waren de mannen steeds gemaskerd en vermoedde ze enkel dat ze voor de overheid werkten, omdat hun klachten tegen hen steeds zonder resultaat bleven.

Volgens betrokkene is zijn vrouw nadat ze aan het hoofd werd verwond niet onmiddellijk naar het hospitaal gegaan. Zijn echtgenote stelt echter het bewustzijn te zijn verloren, naar het hospitaal te zijn gebracht en de volgende dag naar huis te zijn teruggekeerd. Als ze al later werd gehospitaliseerd (betrokkene is hier niet zeker van), heeft ze volgens betrokkene niet overnacht in het hospitaal.

Volgens betrokkene werd zijn hond gedood toen hij aan het discussiëren was met de agenten in burger. Volgens betrokkenes vrouw werd de hond gedood toen zij en haar man beschoten werden en zich in het bureel verschansten. Volgens betrokkene legde hij hierna klacht neer bij de politie, die wel een verslag opmaakte doch niets ondernam. Volgens betrokkenes vrouw echter gingen ze naar aanleiding van dit voorval niet naar de politie."

Dat artikel 63/2 van de vreedelingenwet verwijst naar art. 52 van de Vreemdelingenwet.

Dat aangenomen wordt dat de bewijslast in de ontvankelijkheidsfase eerder ligt bij de dienst vreemdelingenzaken en/of de Commissaris Generaal;

Dat aan de asielaanvragers in voorkomend geval het voordeel van de twijfel dient te worden verleend (Haut Commissariat des Nations Unies pour les Refugiés, guide des procedures éeritaires appliquer pour déterminer le statut des REFUGIÉS, Genève, Haut Commissariat des Nations Unies pour REFUGIÉS 1979, 52, 53)

Dat ook bij de voorbereiding van de nieuwe wet werd gesteld dat de asielzoeker enkel de verplichting heeft bewijzen aan te brengen tijdens de gegrondheidsfase van de procedure (zie gedrukte stukken, Kamer, 1992, nr 903 -5,48);

Dat tevens dient onderlijnd te worden dat, als de asielaanvrager bepaalde elementen aanbrengt, het aan het Bestuur of de Commissaris-Generaal is te BEWIJZEN dat ze vals zijn, buiten de Conventie vallen enz. (de Nieuwe Vluchtelingenwet commentaar op de Wet van 6.5.1993, Luc Walleyn, De Nieuwe ontvankelijkheidsprocedure, 10)

Dat het het volstaat niet te stellen dat de authenticiteit van een bepaald stuk twijfelachtig is (Raad van State, 15.12.94, nr. 50.729, 11e Kamer, A.M.U, Belgische staat, C.G.V.S). Dat naar anologie er dient geredeneerd te worden het niet volstaat te stellen dat de verklaring geloofwaardig is zonder individueel en in concreto te bewijzen waarom juist de verklaring van de verzoekende partij, niet geloofwaardig is op zichzelve hetgeen volstaat om als vluchteling erkend te worden. Dat het aldus zou volstaan dat één van de verklaringen op zichzelf gezien geloofwaardig zou zijn teneinde het verzoek van de betrokken verzoekende partij ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dat elk dossier individueel dient onderzocht te worden, hetgeen wil zeggen dat het behoort te onderzoeken of de verklaringen van één verzoekende partij voldoende coherent zijn om diens verzoek ontvankeleijk en gegrond te verklaren.";

5.2. Overwegende dat, gelet op de bespreking van het eerste middel, de asielaanvraag werd afgewezen omdat ze door de commissaris-generaal als bedrieglijk werd bestempeld; dat verzoeker er niet in geslaagd is de motieven op grond waarvan de bedrieglijkheid werd vastgesteld te weerleggen; dat hem dan ook niet langer het voordeel van de twijfel kan worden toegekend; dat het derde middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert dat als volgt luidt:

"4/ DAT DE BESTREDEN BESLISSING HET ZORGVULDIGHEIDS- EN VOORZICHTIGHEIDSBEGINSEL SCHENDT

Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt:

"De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn vrouw, afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Volgens betrokkene behoorden de mannen die hen lastigvielen tot de politie, omdat hij ze ooit eens had herkend in het politiegebouw.

Volgens betrokkenes vrouw echter waren de mannen steeds gemaskerd en vermoedde ze enkel dat ze voor de overheid werkten, omdat hun klachten tegen hen steeds zonder resultaat bleven.

Volgens betrokkene is zijn vrouw nadat ze aan het hoofd werd verwond niet onmiddellijk naar het hospitaal gegaan. Zijn echtgenote stelt echter het bewustzijn te zijn verloren, naar het hospitaal te zijn gebracht en de volgende dag naar huis te zijn teruggekeerd. Als ze al later werd gehospitaliseerd (betrokkene is hier niet zeker van), heeft ze volgens betrokkene niet overnacht in het hospitaal.

Volgens betrokkene werd zijn hond gedood toen hij aan het discussiëren was met de agenten in burger. Volgens betrokkenes vrouw werd de hond gedood toen zij en haar man beschoten werden en zich in het bureel verschansten. Volgens betrokkene legde hij hierna klacht neer bij de politie, die wel een verslag opmaakte doch niets ondernam. Volgens betrokkenes vrouw echter gingen ze naar aanleiding van dit voorval niet naar de politie."

a) Dat er in de bestreden beslissing sprake is van een verwonding aan het hoofd n.1. een ader en de bewusteloosheid van de vrouw.

Dat het gelet op deze elementen behoorde na te gaan of de gerelateerde verschillen in de verklaringen tussen de echtelieden niet te verklaren zijn door de verwonding van Mevrouw aan het hoofd n.l. een ader en de toestand van bewusteloosheid.

Dat het bij verwondingen aan het hoofd gecombineerd met bewusteloosheid al te evendent is dat er geheugenproblemen kunnen voorkomen; dat deze geheugen-problemen inhouden dat de memorie van wat er zich afspeelde voor het bewustzijnsverlies en erna uiterst onnauwkeurig kan zijn; dat er als het ware puzzelstukken kunnen ontbreken in het geheugen van Mevrouw.

Dat de man lopende het intervieuw stelt bepaalde zaken niet meer te kunnen herinneren, hetgeen des te waarachter overkomst gelet op zijn ernstige hartproblemen.

Dat voormelde elementen nog versterkt worden door de leeftijd van betrokkenen en het feit dat zij beiden geen hoog intelectueel peil halen.

Dat voor Mijnheer ook de gezondheidstoestand lopende het verhoor niet van die aard zal zijn geweest zeer nauwkeurige verklaringen af te leggen, gelet op het feit dat deze al aan ernstige hartkwalen leed.

b) Dat de gerelateerde tegenstrijdigheden eigenlijk geen tegenstrijdigheden zijn en er aldus bij de beoordeling van de elementen van de zaak niet zorgvuldig te werk werd gegaan.

Dat wat betreft de herkenning van de politie-agenten de vrouw uit het niet behandelen van klachten af te leiden dat het over personen die inderdaad voor de overheid werkten, terwijl de man deze blijkbaar meende te kunnen herkennen daar hij voormelde mannen reeds gezien had in het politiekantoor, ttz. zijn herkenning is gebaseerd op een zelfde silhouet (wat herkenning verklaart ook al gaat het om gemaskerde mannen).

Dat er geen enkele contradictie bestaat nu deze twee herkenningen los van elkaar kunnen bestaan.

Dat er geen contracdictie bestaat wat betreft het onmiddelijk naar het hospitaal gebracht worden van de vrouw.

Dat het enige wat gerelateerd is, en niet tegengesproken is door enige partij is dat de vrouw redelijk vlug naar het hospitaal gebracht is.

Dat de man zelf duidelijk gesteld heeft dat hij één en ander niet duidelijk herinnerde.

Dat de vrouw stelt bewusteloos te zijn geweest.

Dat het ter zaken aldus niet behoort enige tegenstrijdigheid te relateren.

Dat wat betreft de hond het vast staat dat deze gedood werd lopende de gebeurtenissen. Dat niets belet dat de bij de discutie die zich ontspon, verzoekende partijen zich verschanst hebben en er wapengeweld gebruikt werd.

Dat wat betreft het naar de politie gaan na de feiten er dient benadrukt te worden dat er luidens het gerelateerde door de bestreden beslissing geen contradictie is.

Dat zo mijnheer naar de politie gaat, het niet zo is dat mevouw gaat en het zo ook waar is dat ze (in de betekenis van alletwee) niet gingen naar de politie, daar waar het

zeer plausibel is dat mevrouw gelet op haar toestand eigenlijk niet weet of er naar de politie gegaan is.

Dat dergelijke zogenaamde contradicties bovendien heel gemakkelijk in de hand kan zijn gewerkt door een vertaal probleem waardoor er verwarring kan onstaan zijn n.l. de vraag of "ze klacht hebben neergelegd" wordt verward met de vraag of "hij klacht heeft neergelegd" of met de vraag of er "klacht is neergelegd" vragen waarvan het antwoord niet noodzakelijk hetzelfde is, hetgeen blijkbaar ten onrechte wordt aangenomen door de Commissaris-Generaal.";

6.2.1. Overwegende dat, gelet op de bespreking van het eerste middel, uit het administratief dossier gebleken is dat de tegenstrijdigheden op grond waarvan in de bestreden beslissing de bedrieglijkheid van de asielaanvraag werd vastgesteld, zonder voorbehoud door verzoeker en zijn echtgenote werden afgelegd; dat, zelfs indien gebleken is dat verzoeksters echtgenote verwondingen heeft opgelopen aan het hoofd, zijzelf noch verzoeker hieromtrent enig voorbehoud heeft gemaakt; dat de vrouw integendeel bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs een voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot de verklaringen van haar echtgenoot, terwijl verzoekers eigen verklaringen dan weer voldoende nauwkeurig en uitdrukkelijk zijn, dat ook deze verklaringen in aanmerking konden worden genomen;

6.2.2. Overwegende dat het vierde middel onder punt (b) slechts een woordelijke herhaling bevat van hetgeen reeds werd aangevoerd onder punt (e) van het eerste middel; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier december tweeduizend en één, door

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **M.-R. BRACKE.**